

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24CoCsp/10/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6123452059
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 10. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Behranová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2025:6123452059.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Eva Behranová a sudkýň: JUDr. Dominika Horváthová a JUDr. Ľubica Spálová v spore žalobcu: 365.bank, a.s., so sídlom Dvořákovo nábrežie 4, 811 02 Bratislava, IČO: 31 340 890, zastúpený: Advokátska kancelária RELEVANS s. r. o., so sídlom Dvořákovo nábrežie 8/A, 811 02 Bratislava, proti žalovanej: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXX, XXX XX C., t. č. D. XX, XXX XX E., o zaplatenie 9 524,79 eura s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu voči rozsudku Okresného súdu Galanta č. k. 30Csp/54/2024-134 zo dňa 26. novembra 2024 takto

rozhodol:

I. Odvolací súd r u š í rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku II. v rozsahu zamietnutia žaloby v časti uplatnených poplatkov a zmluvných úrokov vzťahujúcich sa na istinu v sume 1 864,59 eura priznanú napadnutým prvoinštančným rozsudkom vo výroku I.. V zrušenom rozsahu odvolací súd vec v r a c i a prvoinštančnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

II. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku II. v rozsahu zamietnutia žaloby vo zvyšnej časti istiny s príslušenstvom p o t v r d z u j e .

III. Odvolací súd r u š í rozsudok súdu prvej inštancie v závislom výroku III. o trovách konania a v zrušenom rozsahu vec v r a c i a prvoinštančnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1 864,59 eura s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne od 23.05.2024 do zaplatenia v splátkach po 80 eur mesačne, splatných vždy do 25. dňa v mesiaci počnúc mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti rozsudku pod následkom straty výhody splátok. Výrokom II. žalobu vo zvyšnej časti zamietol a vo výroku III. nepriznal žalovanej nárok na náhradu trov konania.

1.1 Právne nárok žalobcu posúdil podľa ustanovenia § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 9, § 565, § 517 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“), § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b), d), § 7 ods. 1, 2, 16, 17, 40, § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“), § 234 ods. 4 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“).

1.2 Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní zistil, že žalobca ako veriteľ a žalovaná ako dlžník uzavreli dňa 06.07.2021 Zmluvu o spotrebiteľskom úvere, na základe ktorej bol žalovanej poskytnutý účelový úver určený na refinancovanie vo výške 10 600 eur pri dojednanej fixnej úrokovej sadzbe vo výške 11% ročne, RPMN banky 14% a priemernej RPMN na trhu 9,17% ročne. Žalovaná sa zaviazala poskytnutý úver vrátiť v 96 splátkach po 180 eur mesačne, splatných k 20. dňu v mesiaci, pričom celková

čiasťka, ktorú mala žalovaná zaplatiť predstavovala sumu 17 279,32 eura. Termín konečnej splatnosti úveru bol dohodnutý na deň 20.07.2029. Žalovaná od poskytnutia úveru do 29.05.2023 vykonala celkové úhrady v sume 1 433,66 eura. Zo žiadosti o spotrebiteľský úver zo dňa 06.07.2021 na formulárovom tlačíve banky súd prvej inštancie zistil, že žalovaná požiadala o úver vo výške 2 000 eur, uviedla, že je slobodná, bez vyživovacej povinnosti k deťom, s vlastným bývaním, zamestnaná od 28.09.2020 a jej čistý mesačný príjem predstavuje 513 eur. Uviedla, že nemá iné príjmy, iné splátky úverov, nie sú jej vykonávané zrážky, výživné a nemá iné výdavky. V prejednávanej veci nebolo sporné, že zmluva, ktorá bola medzi stranami uzatvorená, je spotrebiteľskou zmluvou v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka.

1.3 Obrana žalovanej spočívala predovšetkým v tom, že pri žiadosti o úver nepredkladala potvrdenie o príjme, ani to od nej nikto nevyžadoval, ani nikto nezisťoval jej osobné pomery, teda či má alebo nemá deti, ani jej skutočné výdavky, prvoinštančný súd preto prednostne skúmal, či bola riadne zisťovaná bonita žalovanej pred uzavretím zmluvy a či došlo k predčasnému zosplatneniu úveru, keď nemožnosť zosplatnenia úveru je daná v prípade porušenia odbornej starostlivosti veriteľa podľa ust. § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch.

1.4 Žalobca tvrdil, že konal s odbornou starostlivosťou, pretože akceptoval výšku príjmu žalovanej zo závislej činnosti vo výške 615 eur potvrdenú Sociálnou poisťovňou, vzal do úvahy jej peňažný záväzok vo výške zostatku 9 760 eur s mesačnou anuitnou splátkou 165 eur a prihliadal aj na náklady spojené so zabezpečením základných životných potrieb žalovanej vo výške 218,06 eura. Prvoinštančný súd takýto prístup nevyhodnotil ako splnenie odbornej starostlivosti zo strany veriteľa, tento postup nepovažoval za zodpovedné skúmanie možnosti žalovanej splácať dlhodobu počas celej doby trvania povinnosti splácať dlh. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca od žalovanej nežiadal žiadne doklady (potvrdenie o príjme, doklady o jej výdavkoch), nezisťoval jej osobné pomery. Žalobca neozrejnil z akých dôvodov poskytol žalovanej vyšší úver ako žiadala, a to na refinancovanie, teda na základe akých skutočností vyhodnotil (pri pochybnostiach o správnosti údajov uvedených v žiadosti o úver, keď žalovaná uviedla, že nemá iné peňažné záväzky, a žalobca nahliadnutím do úverového registra zistil a následne i počítal s peňažným záväzkom vo výške zostatku 9 760 eur), že tento iný úver bude žalovaná schopná po celú dobu splácať. Nie je jasné aké výdavky na živobytie mala žalovaná, aké mala náklady na bývanie a titulom vyživovacej povinnosti (aj zo súdom zadanej lustrácie vyplynulo, že žalovaná má dve deti). Žalobca sa uspokojil len so sumou životného minima, ktorá suma je iba ukazovateľom a kritériom pre posúdenie sociálnych nárokov hmotnej núdze a nezohľadňuje reálne výdavky hoci aj jednej dospeléj osoby bez vyživovacích povinností. Súd prvej inštancie uzavrel, že žalobca neskúmal náležitým spôsobom schopnosť či spôsobilosť žalovanej splácať predmetný spotrebiteľský úver, t. j. jej tzv. bonitu, túto overoval iba formálne, preto sú splnené všetky podmienky pre konštatovanie hrubého porušenia povinnosti žalobcom v zmysle ust. § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch pri poskytnutí predmetného úveru žalovanej.

1.5 Súd prvej inštancie uzavrel, že ide o úver bezúročný a bez poplatkov, žalobca ako veriteľ stratil oprávnenie vyžadovať od žalovanej jednorazové zaplatenie celého úveru, žalobcovi preto priznal nárok iba na zaplatenie omeškaných splátok istiny úveru ku dňu rozhodnutia. V čase rozhodovania súdu (26.11.2024) bolo splatných 40 mesačných splátok, čo pri výške splátky len istiny predstavuje sumu 3 298,25 eura. Žalovaná podľa prehľadu úhrad a splátok žalobcovi zaplatila 1 433,66 eura, ku dňu rozhodovania súdu dlží preto žalobcovi splatné splátky istiny úveru v celkovej výške 1 864,59 eura (3 298,25 eura – 1 433,66 eura), žalovanej preto uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1 864,59 eura a vo zvyšnej časti žalobu (vrátane zmluvných úrokov) ako nedôvodnú zamietol.

1.6 Žalovaná sa dostala s plnením svojho záväzku do omeškania, preto súd prvej inštancie žalobcovi priznal úroky z omeškania vo výške o 5 percentuálnych bodov vyššej ako bola základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu, a to od 23.05.2024, teda odo dňa nasledujúceho po doručení žaloby žalovanej. Žalobca si žalobou neuplatnil nárok na úroky z omeškania s jednotlivými splátkami, ale z celého úveru, ktorý však nebol predčasne zosplatnený, preto súd v prevyšujúcej časti žalobu aj ohľadne úrokov z omeškania zamietol.

1.7 Súd prvej inštancie povolil žalovanej na zaplatenie dlhu mesačné splátky po 80 eur, prihliadajúc na výšku peňažného plnenia a osobné a majetkové pomery žalovanej, pričom povolením splátok nebude neprimerane zasiahnuté do hospodárskych pomerov žalobcu. Žalovaná sa ako spotrebiteľ objektívne ocitla v takej situácii, že by zaplatenie dlhu do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia malo pre ňu negatívne dôsledky. Ak čo i len jednu splátku žalovaná nezaplatí, má žalobca právo domáhať sa zaplatenia celého dlhu, pretože sa stane splatným celý dlh.

1.8 Vo vzťahu k predčasnému zosplatneniu celého úveru prvoinštančný súd dodal, že mal preukázané, že žalobca výzvou označenou ako upozornenie - výzva na splatenie dlžnej časti úveru oznámil žalovanej,

že ku dňu 20.01.2022 eviduje pohľadávku viac ako tri mesiace po lehote splatnosti vo výške 702,57 eura a zároveň ju vyzval na zaplatenie s tým, že v opačnom prípade je oprávnený vyhlásiť úver za predčasne splatný. Súd prvej inštancie konštatoval, že takto koncipovaná výzva nespĺňa zákonné požiadavky podľa ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Takáto výzva je neurčitá a nezrozumiteľná, pretože z nej nie je a ani nebolo dodatočne ozrejmene, z čoho konkrétne pozostáva táto suma. Z výzvy nevyplýva, s ktorou splátkou sa žalovaná dostala do omeškania so splácaním úveru dlhšie ako tri mesiace. Poukázal pritom na uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/2/2023 zo dňa 25.01.2024 a sp. zn. 5Cdo/197/2022 zo dňa 26.06.2024, v rámci ktorých dovolací súd konštatoval, že pre platný úkon zosplatnenia je zo strany veriteľa nevyhnutné, aby v tomto zosplatnení presne špecifikoval konkrétnu splátku, pre ktorú jednorazovo a predčasne zosplatnil celý dlh.

1.9 O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 2 v spojení s § 262 ods. 1 C. s. p.. Žalobca si žalobou uplatnil nárok na zaplatenie sumy 9 524,79 eura s prísl., úspešný bol v časti čo do zaplatenia sumy 1 864,59 eura s príslušenstvom a vo zvyšnej časti bol neúspešný. Podľa výsledku konania ako celku bol hrubý úspech žalobcu v rozsahu 19,6% a hrubý úspech žalovanej v rozsahu 80,4% (100% - 19,6%), a tým daný čistý úspech žalovanej v rozsahu 60,8%. Žalovanej preukázateľne žiadne trovy konania nevznikli, prvoinštančný súd preto rozhodol, že jej nárok na náhradu trov konania nepriznáva.

2. Voči rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalobca z dôvodov, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (365 ods. 1 písm. f) C. s. p.), rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) C. s. p.) a z dôvodu, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b) C. s. p.). Podľa obsahu odvolania žalobca napadol odvolaním zamietajúcu časť prvoinštančného rozsudku (výrok II.) a závislý výrok o trovách konania (výrok III.).

2.1 K aplikácii § 7 zákona o spotrebiteľských úveroch súdom prvej inštancie žalobca uviedol, že postupoval v súlade s platnou právnou úpravou, pred poskytnutím úveru skúmal platobnú schopnosť žalovanej, a to najmä v kontexte s prihladením na účel úveru, dobu trvania úveru, pričom overoval existujúce záväzky žiadateľky a výšku jej príjmu. Počas konania predložil súdu žiadosť o úver, reporty zo Sociálnej poisťovne a Spoločného registra bankových informácií (v ďalšom texte „SRBI“), ktoré preukazovali deklarovaný pracovný pomer a príjem žalovanej a kompletne informácie o úverových záväzkoch žalovanej zo SRBI. Žalobca pri skúmaní bonity žalovanej pracoval ďalej s informáciami, ktoré mu boli poskytnuté zo strany žalovanej a vyplývali zo Žiadosti o spotrebiteľský úver – žiadne vyživované dieťa a rodinný stav: slobodná. Poukázal na skutočnosť, že žalovaná zamlčala vyživovaciu povinnosť k dvom maloletým deťom. Podľa žalobcu je potrebné zohľadniť, že išlo o úver na refinancovanie predchádzajúcich záväzkov, teda o zlepšenie finančnej situácie žalovanej. Ďalej žalobca poukázal na Opatrenie Národnej banky Slovenska zo dňa 14. novembra 2017, ktorým sa ustanovujú podrobnosti o posúdení schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver (ďalej len „Opatrenie č. 10/2017“), v zmysle ktorého postupoval. Práve táto právna úprava v sebe subsumuje aj iné životné náklady dlžníkov, ktoré sa majú zohľadňovať percentuálnym zvýšením rozdielu medzi celkovou výškou čistého príjmu spotrebiteľa a životným minimom spotrebiteľa. Žalobca teda nemusí zisťovať ďalšie skutočnosti od dlžníkov, ktoré by nemuseli byť ani relevantne preukázateľné, tak ako to uvádzal v odôvodnení konajúci súd. Potrebu zisťovania iných nákladov (ako napr. životné náklady ako uvádzal konajúci súd) na život v kontexte právnej úpravy je podľa žalobcu absurdná a nezákonná požiadavka.

2.2 Na podporu svojich tvrdení žalobca poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Trnave sp. zn. 22CoCsp/13/2023 zo dňa 27.03.2024 a sp. zn. 28CoCsp/7/2023 zo dňa 24.07.2024, v ktorých sa odvolací súd v obdobnej veci žalobcu stotožnil s jeho výkladom zákonných ustanovení a stanovenými postupmi k otázke skúmania bonity.

2.3 Žalobca ďalej namietal, že argumentácia súdu, ktorý zamietol žalobu z dôvodu, že veriteľ neuviedol s ktorou konkrétnou splátkou je dlžník v omeškani, a teda zosplatnenie úveru považuje za neplatné, nemá oporu v zákonnej úprave a odkláňa sa od ustálenej judikatúry súdov. Poukázal na ustanovenia § 565 a § 53 ods. 8 Občianskeho zákonníka, v rámci ktorých nie je výslovne obsahovo stanovená podmienka určitosti právneho úkonu viazaná na presné označenie splátky, pre ktorú má dôjsť k zosplatneniu úveru. Čo sa týka obsahu upozornenia, ako aj zosplatňujúcej výzvy, žalobca popiera povinnosť uvedenia resp. označenia splátky, pre ktorú došlo k zosplatneniu pohľadávky. Zákonou požiadavkou pre uplatnenie práva zosplatniť úver zo strany veriteľa je jednak dojednanie medzi veriteľom a spotrebiteľom, omeškание so splátkou presahujúce dobu troch mesiacov a upozornenie na vznik oprávnenia výkonu tohto práva podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v lehote nie kratšej ako 15 dní. Dojednanie

zosplatnenia úveru nebolo v tomto prípade sporné. Z predloženého listinného dôkazu Aktuálneho stavu úveru (príloha žalobného návrhu), ktorý predstavuje predpis platobnej disciplíny žalovanej je zrejmé, s ktorou splátkou sa žalovaná dostala do omeškania. Žalobca popiera neurčitost' právneho úkonu, pretože z upozornenia je zrejmé, z ktorého zmluvného vzťahu žalobca vychádza, čo zamýšľa a z akého dôvodu došlo k vzniku práva na zosplatnenie úveru. V uvedenom prípade interpretáciu neurčitosti gramatickým výkladom nemožno akceptovať. Zákonné ustanovenia je nutné vykladať najmä z prihliadnutím na ich účel. Účelom ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka bolo zamedzenie tzv. zrýchleného procesu výkonu práv veriteľa a zabezpečenie práva spotrebiteľa predísť strate výhody splátok dodatočným plnením v lehote nie kratšej ako 15 dní. Podmienky vzťahujúce sa na obsah listín, ktorými je zabezpečovaný proces zosplatnenia pohľadávky, a ktoré uviedol v odôvodnení konajúci súd, nemajú tak v zákonnej úprave, v žiadnom vykonávacom právnom predpise ani v ustálenej rozhodovacej praxi súdov, ktoré nepovažujú žalobcom predložené listiny za neurčité. V tejto súvislosti žalobca poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 11CoCsp/7/2023 zo dňa 30.03.2023 a rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach, sp. zn.3CoCsp/38/2022 zo dňa 13.04.2023. Poukázal tiež na rozhodnutie NS SR zo dňa 30.01.2024 sp. zn. 1Cdo/123/2022, ktoré reviduje rozhodnutie NS SR, na ktoré poukázal vo svojom odôvodnení konajúci súd, kde NS SR poskytol posúdenie otázky určitosti výzvy – upozornenia, ktorá je predpokladom zosplatnenia úveru, pričom jeho stanovisko je odlišné od posúdenia rozhodnutia tunajšieho súdu v napadnutom rozsudku, pretože NS SR v uvedenom rozhodnutí uviedol, že „Žiadnu takúto povinnosť (uviesť v zosplatnení konkrétnu splátku) zákon veriteľovi neukladá.“ V kontexte citovaného rozhodnutia NS SR teda podľa žalobcu možno konštatovať, že zo strany prvoinštančného súdu došlo k odklonu pri právnej interpretácii a výkladu sporných zákonných ustanovení Občianskeho zákonníka. Rozhodnutím o zamietnutí žaloby v časti bol žalobca flagrantným spôsobom ukrátený na svojich právach a právom chránených záujmoch.

2.4 V zmysle aktuálneho nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL. ÚS 11/2016 zo 07. februára 2018 je potrebné podľa žalobcu na danú problematiku nazerať nasledovne: „Pri ustanovovaní zákonných podmienok ochrany spotrebiteľa, dlžníka, je nutné dbať na vyváženosť právnej úpravy z hľadiska jednotlivých ústavných štandardov vrátane princípu právneho štátu. Aj keď je ochrana spotrebiteľov neoddeliteľnou súčasťou súčasného súkromného práva a postavenie spotrebiteľov je potrebné brať vážne, ochranu spotrebiteľov je nutné interpretovať triezvo, neutrálne ako akékoľvek iné právne inštitúty.“

2.5 Žalobca sa odvolacím návrhom domáhal, aby odvolací súd zmenil prvoinštančné rozhodnutie v napadnutej časti tak, že žalobe v plnom rozsahu vyhovie a zaviazže žalovanú na náhradu trov aj odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

3. Žalovaná odvolanie nepodala, k odvolaniu žalobcu sa nevyjadrila.

4. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 C. s. p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 C. s. p.), stranou, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 359 C. s. p.), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 C. s. p.), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 C. s. p.) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm., b), f) a h C. s. p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 C. s. p.) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 C. s. p.), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 C. s. p.), viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 C. s. p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C. s. p. a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 C. s. p.), a dospel k záveru, že odvolanie je čiastočne dôvodné.

5. Predmetom odvolacieho konania je s prihliadnutím na odvolacie dôvody uplatnené žalobcom preskúmanie správnosti postupu a rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorý výrokom II. zamietol žalobu vo zvyšnej časti, teda v časti nesplatenej istiny v sume 7 598,76 eura (žalobou uplatnená istina 9 463,35 eura - výrokom I. priznaná istina 1 864,59 eura = 7 598,76 eura), v časti uplatnených poplatkov v sume 61,44 eura, v príslušnej časti zákonných úrokov z omeškania a vyčíslených zmluvných úrokov z istiny vo výške 5 199,35 eura. Zamietnutie uvedenej zvyšnej časti žaloby odôvodnil tým, že konanie veriteľa pri overovaní bonity žalovanej sa nevyznačovalo odbornou starostlivosťou, stratil preto oprávnenie vyžadovať od žalovanej jednorazové splatenie celého úveru, naviac súd prvej inštancie konštatoval hrubé porušenie povinnosti veriteľa – žalobcu v zmysle § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, v dôsledku čoho vyslovil záver o bezpoplatkovosti a bezúčelnosti predmetného spotrebiteľského úveru.

6. K odvolaním napadnutému záveru prvoinštančného súdu o bezpoplatkovosti a bezúročnosti predmetného spotrebiteľského úveru odvolací súd poukazuje na nasledovné:

7. V konaní nebolo sporným, že predmetná zmluva uzatvorená medzi stranami sporu dňa 06.07.2021 je zmluvou o spotrebiteľskom úvere.

8. Podľa § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch veriteľ je pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru.

9. Podľa § 7 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch spotrebiteľ je povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje potrebné na posúdenie schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver; tým nie je dotknuté právo veriteľa využívať informácie o spotrebiteľovi z príslušnej databázy za podmienok ustanovených osobitným zákonom.

10. Podľa § 7 ods. 16 zákona o spotrebiteľských úveroch veriteľ je povinný postupovať pri poskytovaní spotrebiteľského úveru na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere obozretne a ponúkať a poskytovať spotrebiteľské úvery

a) spôsobom, ktorý nepoškodzuje spotrebiteľov, a

b) s odbornou starostlivosťou; vynaloženie odbornej starostlivosti je veriteľ povinný hodnoverne preukázať.

11. Podľa § 11 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez prihliadnutia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje aj porušenie ustanovení § 7 ods. 19 až 42.

12. Podľa § 7 ods. 24 zákona o spotrebiteľských úveroch zákona o spotrebiteľských úveroch sa ustanovenia odsekov 19 až 23 sa nevzťahujú na

a) spotrebiteľský úver, ktorým sa splatí jeden alebo viac existujúcich úverov poskytnutých podľa tohto zákona (ďalej len „refinancovaný úver“) alebo na zmenu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorej predmetom je navýšenie výšky spotrebiteľského úveru (ďalej len „navýšený úver“), ak výška poskytnutého spotrebiteľského úveru výrazne neprevyšuje súčet zostávajúcich výšok refinancovaných úverov alebo navýšených úverov.

13. Podľa § 7 ods. 27 zákona o spotrebiteľských úveroch veriteľ podľa § 20 ods. 1 písm. a), banka, zahraničná banka a pobočka zahraničnej banky sú povinní na účely podľa odseku 19 použiť dostatočné, primerané a aktuálne informácie o príjmoch, nákladoch na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa a osôb, voči ktorým má spotrebiteľ vyživovaciu povinnosť, 17a) peňažných záväzkoch spotrebiteľa, výške celkovej zadlženosti a ďalšie informácie o finančnej a ekonomickej situácii spotrebiteľa. Informácie o príjme podľa prvej vety je potrebné overovať preukázateľným spôsobom prostredníctvom interných zdrojov alebo externých zdrojov, ktoré sú nezávislé od spotrebiteľa. Veriteľ podľa § 20 ods. 1 písm. a), banka, zahraničná banka a pobočka zahraničnej banky sú povinní bez súhlasu spotrebiteľa, len na splnenie účelu posúdenia schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver a na účely podľa odseku 19, ak odsek 43 neustanovuje inak, elektronicky overiť informácie súvisiace s príjmom spotrebiteľa v Sociálnej poisťovni, 17ab) a to prostredníctvom prevádzkovateľa registra. Veriteľ podľa § 20 ods. 1 písm. a), banka, zahraničná banka a pobočka zahraničnej banky overujú len informácie súvisiace s príjmom spotrebiteľa, ktoré vopred získali od spotrebiteľa, u ktorého sa posudzuje schopnosť splácať spotrebiteľský úver. Náklady na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa a osôb, voči ktorým má spotrebiteľ vyživovaciu povinnosť, je nevyhnutné posudzovať s ohľadom na životné minimum ustanovené osobitným predpisom 17td) a na príjem spotrebiteľa.

14. Podľa § 7 ods. 41 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch opatrením, ktoré vydá Národná banka Slovenska, sa ustanoví metodika na výpočet ukazovateľa schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, náklady na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa a ich minimálna výška, výška a spôsob určenia limitov pre ukazovateľ schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, výška a spôsob zohľadnenia možného nárastu úrokových sadzieb a čo sa rozumie výrazným prevyšovaním súčtu zostávajúcich výšok refinancovaných úverov alebo navýšených úverov podľa odsekov 24 a 31.

15. Súd prvej inštancie správne zistil, že na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere (pôžička na refinancovanie) uzavretej so žalovanou dňa 06.07.2021 žalobca poskytol žalovanej peňažné prostriedky v sume 10 600 eur, odvolací súd dodáva, že išlo o účelový úver určený na refinancovanie záväzkov uvedených v bode 2.3 zmluvy – zostatok úveru vo F. G. E. v sume 9 783,10 eura a zostatok úveru v 365.bank/Poštová bank v sume 7 eur.

16. Súd prvej inštancie vyvodil záver o bezpoplatkovosti a bezúročnosti poskytnutého úveru poukazom na ustanovenie § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, keď uzavrel, že žalobca si nesplnil svoju povinnosť posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť žalovanej splácať spotrebiteľský úver, ale jej tzv. bonitu overoval len formálne. S týmto záverom prvoinštančného súdu nie je možné súhlasiť, pretože s takýmto vyhodnotením dokazovania vo vzťahu k ustanoveniu § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch nekorešponduje obsah spisového materiálu. V zmysle citovaného ustanovenia § 11 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov v prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1, pričom za hrubé porušenie povinnosti podľa ustanovenia citovaného § 7 ods. 1 sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez prihliadnutia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje aj porušenie ustanovení § 7 ods. 19 až 42.

17. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca pred uzavretím zmluvy o úvere zisťoval údaje o príjmoch žalovanej zo Sociálnej poisťovne, informácie o prípadných úveroch zisťoval zo SRBI, zo žiadosti žalovanej o spotrebiteľský úver vyplýva, že žalobca zisťoval od žalovanej jej rodinný stav, počet vyživovaných detí, druh bývania, jej príjem, výdavky. Nie je teda možné konštatovať, že žalobca posudzoval schopnosť žalovanej splácať úver bez akýchkoľvek údajov predpokladaných v citovanom ustanovení § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch. Je pritom potrebné prihliadnuť na skutočnosť, že žalovaná neuviedla pravdivé údaje vo svojej žiadosti o úver, keď neuviedla, že má vyživovaciu povinnosť k dvom deťom, že spláca iný úver a neuviedla ani iné výdavky. Žalobca splnil svoju povinnosť aj v zmysle § 7 ods. 27 a ods. 41 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch, keď skúmal príjem žalovanej zo Sociálnej poisťovne a v súlade s metodikou Národnej banky Slovenska určil hodnotu ukazovateľa schopnosti žalovanej splácať úver.

18. S poukazom na uvedené skutočnosti odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie v súvislosti so skúmaním splnenia povinnosti žalobcu posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť žalovanej splácať spotrebiteľský úver dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, pretože dôkazy vyhodnotil nesprávne, čo viedlo k nesprávnym skutkovým zisteniam. Napadnuté prvoinštančné rozhodnutie súčasne vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, keď na zistený skutkový stav správne zvolené normy zákona o spotrebiteľských úveroch (najmä ustanovenia § 11 ods. 2 v spojení s § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch) súd prvej inštancie nesprávne aplikoval. Odvolacie dôvody uplatnené žalobcom podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) C. s. p. sú preto dané.

19. Podľa ustanovenia § 389 ods. 1 písm. c) C. s. p. odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak súd prvej inštancie v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci nevykonal navrhované dôkazy, ak nie je účelné doplniť dokazovanie odvolacím súdom.

20. Podľa ustanovenia § 391 ods. 1 C. s. p. ak odvolací súd zruší rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, prerušiť konanie, schváliť zmier, zastaviť konanie alebo postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci vec patrí.

21. Podľa ustanovenia § 391 ods. 2 C. s. p. ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

22. Napadnuté rozhodnutie, ktorým súd prvej inštancie v časti uplatnených poplatkov a zmluvných úrokov (časť výroku II.) žalobu zamietol, bolo preto potrebné zrušiť podľa citovaného ustanovenia § 389 ods. 1 písm. c) C. s. p., v zmysle ktorého odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší aj v takom prípade, ak nesprávne hodnotenie dôkazov vyústilo do nesprávnych skutkových zistení (porovnaj: Števec, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M. a kol. Civilný sporový poriadok. 2. vydanie. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2022, s. 1470).

23. Podľa citovaného ustanovenia § 391 ods. 1 C. s. p. odvolací súd v zrušenom rozsahu vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, pričom v ďalšom konaní súd prvej inštancie bude vychádzať z právneho názoru odvolacieho súdu, ktorým je viazaný (§ 391 ods. 2 C. s. p.) a podľa ktorého zisťovanie schopnosti žalovanej splácať predmetný úver bolo zo strany žalobcu dostatočným a spĺňalo predpoklady odbornej starostlivosti v zmysle ustanovenia § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch. Nešlo o hrubé porušenie povinnosti žalobcu ako veriteľa podľa § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, predmetný úver preto nie je dôvodné vyhodnotiť ako bezúročný a bez poplatkov. Súd prvej inštancie teda v ďalšom konaní preskúma dôvodnosť žalobou uplatnených poplatkov a úrokov vo veci v zrušenom a vrátenom rozsahu, opätovne rozhodne a svoje rozhodnutie náležite v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 C. s. p. riadne odôvodní.

24. K zamietnutiu časti uplatneného nároku v rozsahu istiny v sume 7 598,76 eura s príslušenstvom odvolací súd uvádza nasledovné:

25. Podľa ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

26. Podľa ust. § 565 Občianskeho zákonníka ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

27. Uplatnenou žalobou sa žalobca domáhal zaplatenia istiny v sume 9 463,35 eura ako rozdielu medzi poskytnutou istinou v sume 10 600 eur a úhradami žalovanej, započítanými na istinu, keď úver vyhlásil dňa 16.02.2022 za predčasne splatný z dôvodu omeškania žalovanej s plnením úveru. Súd prvej inštancie uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1 864,59 eura s úrokom z omeškania ako sumu splátok istiny úveru splatných ku dňu rozhodnutia súdu prvej inštancie a vo zvyšku žalobu zamietol. Prvoinštančný súd pritom vychádzal zo zistenia, že žalobca stratil oprávnenie vyžadovať od žalovanej jednorazové zaplatenie celého úveru v dôsledku toho, že ako veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch. Navyše dodal, že výzva adresovaná žalovanej na splatenie dlžnej časti úveru je neurčitá a nezrozumiteľná, pretože z tejto výzvy nevyplýva, ktorou splátkou sa žalovaná dostala do omeškania. Pre platný úkon zosplatenia, je pritom zo strany veriteľa nevyhnutné, aby v zosplatení presne špecifikoval konkrétnu splátku, pre ktorú jednorazovo a predčasne zosplatil celý dlh.

28. Žalobca vo svojom odvolaní namietal správnosť tohto záveru súdu prvej inštancie, keď konštatoval, že uvedenie splátky, pre ktorú došlo k zosplateniu pohľadávky nie je obligatórnou náležitosťou, ktorú by príslušné zákonné ustanovenie vyžadovalo.

29. V tejto súvislosti odvolací súd v súlade s princípom právnej istoty zakotvanej v článku 2 ods. 1 a 2 základných princípov C. s. p. poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn.: 6Cdo/152/2022 zo dňa 13.02.2025, uverejnené pod č. 34 v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR č. 3/2025 v rámci ktorého zaujal stanovisko, že „bez konkretizácie splátky, pre ktorú prichádza zosplatenie, nie je možné spoľahlivo určiť, či k uplatneniu práva došlo za splnenia preň zákonom určených podmienok (uplynutia oboch lehôt podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 31. októbra 2024). Právny úkon nekonkretizujúci splátku je preto nedostatočne určitý, sankcionovaný neplatnosťou (podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka)“.

30. Z dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie vyplýva, že vo výzvach žalobcu adresovaných žalovanej v súvislosti s omeškaním splátok a možnosťou vyhlásenia úveru za predčasne splatný, resp.

v oznámení o vyhlásení predčasnej splatnosti nie je konkretizovaná splátka, pre ktorú došlo k vyhláseniu úveru za predčasne splatný. S poukazom na citované rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, ktorým je v zmysle vyššie uvedeného článku 2 základných princípov C. s. p. odvolací súd viazaný, je preto potrebné konštatovať, že veriteľ úver vyhlásil za predčasne splatný v rozpore s citovanými ustanoveniami § 53 ods. 9 v spojení s § 565 Občianskeho zákonníka a vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru ku dňu 16.02.2022 ako jednostranný právny úkon je tak v dôsledku svojej neurčitosti absolútne neplatným právnym úkonom v zmysle § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Súd je povinný na absolútnu neplatnosť právneho úkonu prihliadnúť z úradnej povinnosti, teda bez toho, aby sa tejto neplatnosti niektorá zo strán sporu dovoľavala.

31. S poukazom na uvedenú argumentáciu je zrejmé, že žalobcovi nevzniklo voči žalovanej právo domáhať sa zaplatenia celej pohľadávky jednorazovo. Správne preto rozhodol súd prvej inštancie v tej časti, ktorou konštatoval, že žalobcovi nevzniklo voči žalovanej právo domáhať sa zaplatenia celej pohľadávky jednorazovo a žalovanú zaviazal len na zaplatenie splátok splatných ku dňu vyhlásenia jeho rozhodnutia.

32. Podľa ustanovenia § 387 ods. 1 C. s. p., odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

33. Odvolací súd uzatvára, že vecne správna (s poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu) je tá časť zamietajúceho výroku II, do ktorej súd prvej inštancie premietol svoju úvahu o nemožnosti vyžadovať od žalovanej jednorazové zaplatenie celého úveru a uložil jej povinnosť zaplatiť žalobcovi len tie nesplatené splátky, ktorých splatnosť nastala ku dňu rozhodnutia súdu prvej inštancie. V tejto časti odvolací súd napadnutý výrok II. potvrdil postupom podľa citovaného ustanovenia § 387 ods. 1 C. s. p..

34. Podľa ustanovenia § 396 ods. 3 C. s. p. ak odvolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade trov súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci.

35. O náhrade trov konania odvolací súd rozhodol podľa citovaného § 396 ods. 3 C. s. p. vzhľadom k tomu, že napadnuté rozhodnutie čiastočne zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie.

36. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie vydal pomerom hlasov 3:0, t. j. jednomyseľne (§ 393 ods. 2 C. s. p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

Dovolanie je podľa § 421 C. s. p. prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C. s. p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C. s. p.).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 C. s. p.).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 C. s. p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C. s. p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C. s. p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C. s. p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C. s. p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C. s. p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C. s. p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C. s. p.).